

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 77 0 Рс 024004 16 Рев 2
Бања Лука, 28.3.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу које сачињавају судија Роса Обрадовић, као предсједник вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Горјана Попадић као чланови вијећа, у правној ствари тужиље Г.Т. из П., коју заступа пуномоћник С.Б., адвокат из П., против туженог А.М. д.о.о., П. ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиље која је изјављена против пресуде Окружног суда Бања Лука број: 77 0 Рс 024004 16 Рсж 2 од 28.6.2016. године, на сједници вијећа која је одржана 28.3.2017. године, донио је:

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Приједору број 77 0 Рс 024004 15 Рс 2 од 18.12.2015. године одбачена је као неблагоприятна тужба у дијелу тужбеног захтјева којим је тражено: да се утврди да је ништав уговор о раду на неодређено вријеме број Ц1-01-1017/12 од 2.7.2012. године који је тужилја закључила са туженим; да се утврди да је у поступку остваривања права на запослење по пресудама Основног суда у Приједору број: 77 0 Рс 024004 10 Рс од 23.11.2011. године и Окружног суда у Бањој Луци број: 77 0 Рс 024004 12 Рсж од 6.4.2012. године закључењем уговора о раду на неодређено вријеме број Ц1-01-1017/12 од 2.7.2012. године тужилја од стране туженог стављена у неравноправан положај по основу образовања у односу на све друге инжењере запослене код туженог само због тога што је водила спор са туженим и јер је распоређена на радно мјесто које не постоји ни у једном Правилнику о систематизацији послова и радних задатака и јер јој је коефицијент за обрачун плате одређен у висини од 4,9; да се наложи туженом да у радну књижицу тужилје и у законом утврђене евиденције евидентира њено запослење код туженог за период од 1.5.2004. године до 1.7.2012. године; да се обавезе тужени да тужилји на име накнаде штете по основу изгубљене зараде исплати и то: за период јули 2012. године до фебруара 2014. године поближе одређене изреком те пресуде; да на име изгубљене зараде за период од 2.7.2012. године до 27.2.2014. године тужени уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања и да тражене износе евидентира у матичној евиденцији Фонда за ... РС да тужени на име накнаде за Дан рудара за 2011. годину исплати износ од 100,00 КМ са законском затезном каматом почев од 1.1.2012. године па до исплате. Истом пресудом одбачена је због пресуђене ствари тужба у дијелу тужбеног захтјева којим је тражено: да се обавезе тужени да за тужилју у корист Фонда ПИО РС уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања и то за период од

1.5.2005. године до 16.3.2006. године и за период од 1.1. 2009. године до 22.11.2011. године; да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде за Дан рудара исплати и то за 2005. годину до 2010. године. Надаље првостепеном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтјев тужиље у дијелу којим је тражено: да се наложи туженом да у поступку остваривања права на запослење по пресудама Основног суда у Приједору број 77 0 Рс 024004 10 Рс од 23.12.2011. године и Окружног суда у Бањалуци број 77 0 Рс 024004 12 Рсж од 6.4.2012. године са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено вријеме којим ће се радно мјесто и коефицијент за обрачун плате одредити на начин прописан Правилником о систематизацији послова и радних задатака од 30.4.2008. године који се примјењује од 1.5.2008. године и Правилником о систематизацији послова и радних задатака број 7166/12 од 14.12.2012. године који се примјењује од 1.1.2013. године; да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде штете по основу изгубљене зараде за период март 2014. до децембар 2015. године исплати износ поближе означене изреком те пресуде; да се обавезе тужени да на тражене износе на име изгубљене зараде за период од 27.2.2014. године до 17.12.2015. године у корист Фонда ПИО РС уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања и да тражене износе евидентира у матичној евиденцији Фонда за пензијско и инвалидско осигурање. Четвртим ставом првостепене пресуде дјелимично је усвојен тужбени захтјев те је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде за период мај 2005. до јуни 2012. године исплати износе поближе означене изреком пресуде са законском затезном каматом, као и да на износе по основу изгубљене зараде досуђене за период од 16.3.2006. године до 1.1.2009. године за тужиљу у корист Фонда ПИО РС уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања, те да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.537,25 КМ. Са дијелом тужбеног захтјева који представља разлику траженог и досуђених износа на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде за период од 1.5.2005. године до 2.7.2012. године тужиља је одбијена.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 77 0 Рс 024004 16 Рсж 2 од 28.6.2016. године жалбе странака су одбијене, а првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде ревизију је изјавила тужиља због погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда у дијелу у којем је одбијена жалба тужиље укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужени побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се тужбени захтјев усвоји у цјелости.

У одговору на ревизију тужени је предложио да се иста одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој правној ствари су захтјеви тужиље за заштиту права из радног односа који има код туженог. Тужбени захтјев се дјелимично односи на дио у којем је укинута ранија првостепена пресуда од 23.12.2011. године, те

дио који се односи на захтјеве први пут постављене поднесцима од 27.2.2015. године и од 2.7.2015.године.

У поступку који је претходио доношењу првостепене пресуде суд је, осим утврђених чињеница констатованих пресудом овога Врховнога суда донесеном у овом предмету од 25.12.2014. године, утврдио да су тужила као радник и тужени као послодавац 2.7.2012. године закључили уговор о раду на неодређено вријеме под бројем Ц1-01-1017/12; да је тужила у периоду од 16.3.2006. године до 31.12.2008. године била у радном односу код „Рударско - технолошког завода“, д.о.о. Приједор.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је: позивом на одредбу члана 118. став 1. Закона о раду- Пречишћени текст (Службени гласник Републике Српске пречишћен текст број 55/07) и члана члана 67. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске" број: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) одбацио као неблаговремену тужбу у дијелу тужбеног захтјева поближе означеног изреком те пресуде; позивом на одредбу члана 67. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку) одбацио као пресуђену ствар тужбу у дијелу тужбеног захтјева поближе означеног изреком те пресуде; одбио као неоснован дио захтјева којим се тражи да тужени са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено вријеме под одређеним условима; позивом на одредбу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и "Службени гласник Републике Српске" број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04) удовољио дјелу тужбеног захтјева који се односи на изгубљену добит.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правни закључак првостепеног суда.

Другостепена пресуда је правилна.

Неоснован је навод изнесен у ревизији да тужила није могла поднијети тужбу са тужбеним захтјевима садржаним у поднесцима од 27.2.2015. године прије него је сазнала за исход ревизије изјављен против раније другостепене пресуде донесен у овом предмету од 6.4.2012. године. Одредбом члана 118. став 2. Закона о раду- Пречишћени текст је прописано да тужбу за заштиту права радник може поднијети у року од једне године од дана сазнања за повреду права, а најдаље у року од три године од дана учињене повреде. У конкретном случају датум сазнања за повреду се не може везати са даном доношења раније ревизионе одлуке (25.12.2014. године), која се узгред уопште није бавила уговором од 2.7.2012. године којим је наводно тужили учињена повреда из радног односа.

Према томе исправан је став другостепеног суда који је одбацио тужбу са тужбеним захтјевима садржаним у поднесцима од 27.2.2015. године јер је иста неблаговремено поднешена.

Правилно су нижестепени судови судили у дијелу тужбеног захтјева којим се тражи да тужена са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено вријеме којим ће се радно мјесто и коефицијент за обрачун плате одредити на начин прописан Правилником о систематизацији послова и радних задатака од 30.4.2008. године који се примјењује од 1.5.2008. године и Правилником о

систематизацији послова и радних задатака број 7166/12 од 14.12.2012. године који се примјењује од 1.1.2013. године. И по оцјени овога Врховног суда овај дио тужбеног захтјева је неоснован јер се не може послодавцу налагати закључење уговора о раду са радником под тачно оодређеним условима.

Навод да се ради о извршењу пресуда првостепеног суда број: 77 0 Рс 024004 10 Рс од 23.12.2011. године и другостепеног суда број: 77 0 Рс 024004 12 Рсж од 6.4.2012. године није основан. Извршни поступак се проводи на основу извршне исправе, тако да није потребно вођење новог парничног поступка како би се појашњавало како ће се извршење правоснажне пресуде провести. Према томе ако је тужилца сматрала да поменуте пресуде нису на правилан начин извршене такве приговоре је могла давати искључиво у извршном поступку. Овдје се ради о новом тужбеном захтјеву који нема везе са раније проведеним поступком, тако да је правилно цијењен од стране нижестепених судова.

Не стоје наводи изнесени у ревизији који се односе на изостанак оцјене жалбених навода који су од одлучног значаја, а који се односе на извођење доказа вјештачењем по вјештаку економске струке пред првостепеним судом. Наиме, поменуто вјештачење је проведено у односу на дио тужбе која је благовремено поднешена, тако да изјашњавање вјештака у дијелу који се односи на одбачени дио тужбе није од одлучног значаја, па самим тим другостепени суд није починио повреду одредбе члана 231. Закона о парничном поступку на коју се без основа ревизијом указује.

Према изложеном, побијана пресуда нема недостатака на које се указује у ревизији, а ни оних на које овај суд у смислу одредбе члана 241. у вези са чланом 456а. Закона о парничном поступку пази по службеној дужности, па је ревизију тужилце ваљало одбити као неосновану, на основу одредбе члана 248. истог закона.

Предсједник вијећа,
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић